ÜÇ KATLI AHŞAP EVİMİZ..

Yazan: Naci Konyar - 12 Mart 2009

ÜÇ KATLI AHŞAP EVİMİZ…

Elli yıl öncesi, planı düzgün ilçemiz sokaklarının nevi şahsına münhasır bir şahsiyeti vardı. Şehrin yeşil dokusundan arsa üretmek gibi bir cinliğin henüz bilinmediği bu zamanlarda, kerpiç örgülü bahçe duvarlarıyla çevrili her arsa içinde ahşap tek katlı evler bulunurdu.

Arsaların bahçe olarak değerlendirildiği o yıllarda ilçemizin ilk üç katlı ahşap evini biz yapmıştık. Evin inşaatında temelden tavana kadar ustalık gerektiren işlerin dışındaki tüm çalışmalarda küçükten büyüğe ev halkının teri ve emeği vardı. O ev yıllar içinde ilçemize gelen nice memurlara yuva olmuştu, kalabalık ailemize olduğu gibi…

Uzun bir ömür süren, gün görmüş bu ahşap evin tahta döşemelerinde çocuklar yürümeyi öğrendiler. Bu ahşap yuvalarda düğünler yapıldı, cenazeler çıktı. Bazen dört duvar arasında bırakılan sıkıntılar yaşandı bazen de kahkahalar yükseldi pencereden. Bayramlar oldu sevinçler paylaşıldı. Hasretler yaşandı.

Atalarımızın dediği gibi ‘ Ev dediğin evrendir’ öz deyişine uygun, koyunlarında insan barındıran evlerimizden nesiller boyu nice insanlar gelip geçtiler. Mevsimler değişti, yıllar geçti seneler evleri de eskitti.

Eskiyen evlerin hikayesini en güzel kırılmış camları ile pencereler anlatır. Dökülmüş sıvalar, yıkılmış duvarlar, ardına kadar açılmış tahta kapılar yaşlı ve yorgun evlerin ibret suretini gösteren diğer hüzün manzaralarıdır.

Şimdi bu eski evler ölümü bekleyen ihtiyarlar gibi mütevekkil bir ruhla yıkımcılarını bekliyorlar. Eski evlerin yıkılması en çok orada ömür geçirenleri üzer.

Onların yıkılışı bir dost ölümü gibidir sevenlerine…

Şu satırlara bakar mısınız sanki bizim evin hikayesini anlatmış…

Aradan yıllar geçti

Zaman onları da biçti

Ninem bu dünyada kalmadı.

Bir gün geldi yıkımcılar

Evi söküp dağıttılar

Hiç acıyan bulunmadı.

Şimdi evin arsasında

Bir kocaman beton bina

Soğuk buz gibi bakıyor.

Bu yürek o ahşap evi

Beyaz örtülü nineyi

Güzellikleri arıyor.

Apartman yapma cinnetinin yaşanmadığı o saadetli yıllarda her bahçede bir ev bulunurken, bu gün çocukluk anılarını bıraktığımız sokaklarda sağlı sollu beton binalar yükseliyor. Şairin dediği gibi eviyle beraber yaşlananların yüreği, yıkılan evi kadar beyaz örtülü nineyi ve orada yitirdiği güzellikleri de arıyor.

Eski binaların yıkılması orda ömür geçirenlerin anılarının da yok olması demektir rahmetle andığım babaannemin dedemle bir ömür geçirdikleri eski evin yıkılmasına karşı çıkmasını bu yaşta daha iyi anlıyorum. Hatıralar yaşlıların bastonudur diyen düşünür ne kadar doğru söylemiş.

Eski evlerin sahiplerine bir ricamız var yıkımdan önce bir resmini çektirin evinizin. Soluk siyah beyaz resimlere ara sıra baktığınız gibi baktıkça canlasın hatıralarınız.

Biz evlerimizi yan yana inşa etmiştik. Çağdaşlık dedik üst üste koyduk onları. Eski evlerle birlikte değerlerimizi de kaybettik. Sokaklar kimliğini, evler esrarını yitirdi.

Eskiye hasret aslında güzelliklere özlemin ifadesiymiş.

Çağdaşlık yitirdiklerini arıyor…

Yorum Ekle

Naci Konyar